

DE MENTOR VAN 3A

In actie
tegen
pesten

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

Reality Reeks Shorts is een serie boeken op A2-niveau, speciaal voor leerlingen die lezen lastig vinden en bedoeld om hun woordenschat te vergroten. Zo worden moeilijke woorden op de pagina uitgelegd. De verhalen zijn vereenvoudigde versies uit de serie *Reality Reeks*.

Tekst: Marian Hoefnagel

Cover, redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 820 6

DE MENTOR VAN 3A

REALITY REEKS
SHORTS

In actie
tegen
pesten

Marian Hoefnagel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

De nieuwe mentor

‘Dit is Wout van Duin’, zegt de directeur.
‘Hij geeft biologie en wordt de mentor van 3A.

Dus: alle 3A-ers, loop achter meneer Van Duin aan.’

Kim staat op en loopt met de groep mee. Ze kijkt naar de nieuwe leraar. Hij is een beetje dik en loopt onhandig voor hen uit.

‘Daar is het biologie-lokaal, toch?’, vraagt hij. Hij wijst.

‘Nee, de andere kant op’, roept Joost. Wout van Duin kijkt verbaasd door zijn dikke brillen-glazen.

Onhandig: niet handig.

Je bent verbaasd wanneer iets anders is dan je dacht.

‘Ik ken de weg nog niet zo goed’, zegt hij
verlegen.

‘Het was een grapje van Joost’, zegt Kim
gauw. ‘U loopt de goede kant op.’

In het biologie-lokaal gaat hij op het
bureau zitten.

‘Jullie mogen me Wout noemen’, zegt hij
vriendelijk.

‘Of meneer Van Duin.

Ik ga jullie nu eerst iets over mezelf
vertellen.

Het is geen vrolijk verhaal. Ik vertel het
ook niet aan iedereen.

Maar jullie zijn mijn klas. En ik vind dat
jullie moeten weten wie ik ben.’

Verlegen: niet veel durven zeggen.

Gepest

‘Een paar jaar geleden ben ik begonnen met lesgeven’, zegt Wout van Duin.

‘Er zaten moeilijke leerlingen op die school, dat wist ik.

Maar ik dacht: ik ben gewoon aardig. En geduldig.

Ik help hen als ze iets moeilijk vinden.

En ik doe gewoon heel erg mijn best.’

Hij zet zijn bril even af.

‘Met de meeste leerlingen ging het prima’, gaat hij verder. ‘Maar met een paar niet.

Zij vonden het leuk om te plagen. Eerst een klein beetje.

Ze legden een nep-drol op mijn stoel.

Daar moest ik wel om lachen.

Maar daarna werd het een echte drol.

En dat is geen grapje meer.
Dat zei ik ook tegen hen.
Toen stuurden ze ‘grappige’ appjes.
Zinnetjes als: *Wat zou er morgen op je
stoel liggen?*
Dan lag er niets, maar ik was toch even
ongerust.’

Wout zet zijn bril weer op en kijkt de
klas rond.
‘Toen kwamen er ’s nachts telefoontjes’,
zegt hij.
‘Echt nare dreigementen, zoals: *Kijk goed
uit met oversteken.*
Er gebeurde nooit wat, maar ik werd wel
bang.

Ongerust: bang.

Dreigement: zeggen dat je iets gaat doen om
de ander bang te maken.

Ik praatte erover in de klas. Maar dat hielp niet.

Niemand wist iets.

En toen kwam er een appje: *Kunnen witte muizen zwemmen?*

Ik wist meteen wat er was gebeurd.

Mijn witte muizen!

Ik had de beestjes van huis meegenomen.

Hun kooi stond in mijn lokaal.

Vlekje, Witje, Rose-oor en Kraal-oog.

Ze waren verdronken in het aquarium.'

'Ik kreeg last van stress. Ik was altijd bang.

Ik zei tegen mijn vrouw: "Ga maar bij me weg."

Ik dacht dat de pesters haar misschien kwaad zouden doen.'

Kwaad doen: iets slechts doen. De ander pijn doen.

Wout zucht even. Dan gaat hij verder.
'Ik kon geen les meer geven. Ik moest
in therapie.

Dat duurde lang, maar ik werd weer beter.
Ik wilde ook graag weer lesgeven. Maar
niet meer op mijn oude school.

Gelukkig ken ik de directeur van deze
school. Hij is een vriend van mij.

Hij zei: "Kom bij ons. Je krijgt de aardigste
klas als mentorklas."

En dat zijn jullie dus.'

De leerlingen van 3A zijn onder de indruk.
Dit hadden ze niet verwacht.

In therapie: een speciale dokter helpt je om je
minder ongelukkig te voelen, vaak door te praten.

Onder de indruk zijn: een positief beeld hebben
van iets of iemand.

Een aardige klas

De leerlingen van 3A zitten buiten, op het schoolplein.

Ze praten over de opdracht van Wout. 'Bedenk iets tegen pesten', heeft Wout gezegd.

'En denk na over de vraag: wat is pesten en wat niet?'

'Ik vind het lastig', zegt Jamilla.

'Jongens roepen vaak 'doekje' tegen me, omdat ik een hoofddoek draag.

Ik vind het vervelend. Maar is het pesten?'

'Als jij het naar vindt, dan is het pesten', zegt Pieter.

Naar betekent hier: vervelend, niet fijn.

‘Ja’, zegt Jamilla. ‘Maar die jongens denken niet zo. Zij vinden het een geintje. Meer niet.’
‘Ergens ligt een grens’, zegt Joost dan.
‘Witte muizen verdrinken is geen geintje.’
‘En een nieuwe leraar de verkeerde kant op sturen?’, vraagt Kim.
Joost voelt dat hij een kleur krijgt.
‘Je hebt gelijk’, zegt hij. ‘Dat was flauw. Dat had ik niet moeten doen.’

‘We maken een contract’, zegt Joost dan.
‘Een contract tegen pesten. Wij pesten elkaar niet.
En we pesten ook geen leraren.
We zetten allemaal onze handtekening onder dat contract.’

Geintje: grapje.

Een kleur krijgen: rood worden in je gezicht.

Flauw betekent hier: niet grappig.

Iedereen knikt. Het lijkt een goed plan.
'Maar dan moeten we precies weten
wat pesten is', zegt Pieter. 'En wat niet.'
Jamilla knikt.

'Misschien moeten we allemaal
opschrijven wat wij pesten vinden',
zegt ze.

'Dat de anderen weten wat onze
zwakke plek is.'

'Dat doen we!' zegt Pieter. 'Goed idee!'
Maar hij denkt: zal ik dat durven?
Vertellen wat mijn zwakke plek is?

Zwakke plek: iets van jezelf waar je je onzeker
over voelt.

De Heen en Weer

Kim en Pieter fietsen samen naar huis.
Ze wonen ver van school. Bijna drie
kwartier fietsen.

‘Ik hoop dat we niet zo lang op het pontje
hoeven wachten’, zegt Kim.

Er komt een nieuwe brug over de
Ringvaart.

Het verkeer moet nu naar de volgende
brug rijden.

Voor de auto’s en scooters is dat niet erg;
die zijn er zo.

Maar voor de fietsers is het lastig. Het is
zeker 20 minuten extra trappen.

Pontje: bootje.

Trappen betekent hier: met je voet duwen op
het pedaal van je fiets, zodat je fiets vooruit gaat.

Daarom vaart er nu een pontje.
Alleen voor de fietsers.

Als ze bij de Ringvaart komen, zien ze het
bootje nergens.

‘Hoe kan dat nou?’, moppert Kim. ‘Waar is
de *Heen en Weer*?’

Toen ze het pontje voor het eerst zag,
moest ze erg lachen om die naam.

Maar nu kijkt ze nijdig.

Er komen nog meer fietsers aan. Die zijn
ook allemaal teleurgesteld.

Dan roept een meisje: ‘Ik zie hem! Kijk daar!’
Ze wijst in de verte.

Mopperen: iets een beetje boos zeggen.

Nijdig: boos of kwaad.

Teleurgesteld: je hoopt op iets, maar het gebeurt niet.
Daardoor voel je een beetje boos of verdrietig.

In de verte: ver weg, maar je kunt het nog wel zien.

‘Zie jij iets?’, vraagt Kim aan Pieter.
Die knikt. ‘Jij niet dan?’, vraagt hij.
Kim schudt haar hoofd.
‘Ik heb net zulke slechte ogen als Wout’,
zegt ze.
‘Maar jouw ogen zijn veel mooier’,
vindt Pieter. ‘Met die prachtige, lange
wimpers.’
Kim knippert met haar ogen.
‘Ik vind het lastig’, zegt ze. ‘Die wimpers
zitten steeds klem achter mijn bril.’
Pieter moet lachen.
‘Het duurt nog wel even voordat de
Heen en Weer er is’, zegt hij.

‘Laten we in het gras gaan zitten.’

Zwakke plekken

‘Wat ga jij opschrijven?’, vraagt Pieter.

Kim begrijpt meteen wat hij bedoelt.

Wout heeft gezegd: ‘Jullie moeten allemaal iets opschrijven over je eigen zwakke plek.’

Hij had ook een voorbeeld gegeven.

‘Mijn zwakke plek is mijn lijf’, zei hij. ‘Ik ben dik, ik ben onhandig en ik heb slechte ogen.

Daar kan ik mee gepest worden.

Bedenk maar waar jij mee gepest kan worden.’

‘Ik ben ook dik, ik ben ook onhandig en ik heb ook slechte ogen’, zegt Kim meteen.

‘Nou ja!’, roept Pieter uit. ‘Dat is helemaal niet waar!’

‘Jawel’, zegt Kim. ‘Ik draag nooit korte truitjes, ik draag nooit korte rokjes.’

Waarom is dat, denk je?’

Pieter kijkt naar Kim.

Ze is niet superslank, maar dik ... Wat een onzin.

‘Met gym kan ik nooit wat’, gaat ze verder, ‘want ik ben echt onhandig.’

‘Maar je zwemt heel goed’, zegt Pieter.

‘Het hardst van iedereen.’

‘Ja, nu komen die slechte ogen’, zegt Kim.

‘Ik vind het heerlijk om te zwemmen.

Maar dat kan niet met een bril. En ook niet met lenzen, want die verlies ik in het water.

Zonder bril zie ik bijna niets. In een zwembad ben ik altijd iedereen kwijt.’

Pieter schudt even zijn hoofd.

‘Dat wist ik allemaal niet van je’, zegt hij.

Dan springt Kim op. ‘De *Heen en Weer* is terug!’, roept ze.